

Пјердоменико Бакаларио

.....

ЗОВ ДИВЉИНЕ

Према роману
Џека Лондона

Превела с италијанског
Гордана Бреберина

мала лагуна

ПОГЛАВЉЕ I
ЗАКОН БАТИНЕ

БАК НИЈЕ ЧИТАО НОВИНЕ, па није ни слутио шта му се спрема. У мрачним, ледом окованим северним крајевима пронађено је злато. И сада су стотине пуστοлова хитале у поларне области у потрази за срећом. Места попут Клондајка, Јукона или Досона била су, међутим, далеко од њега. Бак је био спокојан пас који је живео у сунчаној долини Санта Кларе, на имању судије Милера. Имао је четири године и судијина вила била је његов једини свет. Скакао је у базен са његовим унуцима и играо се носећи их на леђима. Увече би легао крај судијиних ногу, грејао се на ватри

која је пуцкетала у камину у библиотеци и задовољно дремао. Био је прелеп мешанац, његов отац Елмо био је огроман бернардинац, а мајка Шеп шкотски овчар.

Како ће ускоро сазнати, јесен 1897. била је последња коју ће Бак провести код куће. Наиме, на имању судије Милера радио је извесни Мануел, љигавац који је волео да се коцка и који се задужио код неких мрачних типова. Пошто није знао како другачије да обезбеди новац за намиривање дугова, једне вечери је везао Баку дебели конопац око врата и одвео га са имања. Пас се уопште није опирао. За четири године, колико је ту живео, Бак није упознао ниједну од ужасних људских особина. Кад је конопац прешао из Мануелових руку у руке неког незнанца, који га је грубо цимнуо, претећи је зарежао и покушао да се отргне. „Шта се дешава?“, упитао се, али

није могао да докучи одговор. Омча му се немилосрдно стегла око врата. Толико се упињао не би ли се ослободио да су му се очи замаглиле. Осетио је како га неке ручерде спречавају да се помери, стежу му чељусти како не би могао да гризе и кида-ју месингану огрлицу са његовим именом и адресом имања судије Милера.

Бак је чуо како Мануел некоме каже: „Педесет долара“, а онда су га затворили у кавез, који су убацили у вагон за пртљаг.

Воз је кренуо и Бак би сваки пут скочио

када би чуо неки шум

напољу. Очекивао

је да угледа су-

дију или бар ње-

гове унуке. Уме-

сто тога, кад су

се врата ва-

гона отвори-

ла, извукла су

га четири му-

шкарца који су

мирисали на море и дуван, и прилично грубо утоварили на скелу. Одатле су га пребацили у огромно железничко складиште, где су одјекивале на хиљаде гласова и где је ваздух био испуњен аветима од црног дима. Баку је срце лупало као лудо од страха, језик му је био сув од жеђи, а очи закрвављене. Још два дана неће ни јести ни пити: путовао је скривен у дну вагона закаченог за локомотиву која је пиштала. Кад се воз зауставио, превезли су га колима до двориштанцета окруженог високим зидовима од цигала. Неки човек у црвеном џемперу дао је онима који су га истоварили смотуљак новчаница. Онда је узео батину и секиру и отворио врата кавеза тек толико да Бак може да изађе. Бак се устремио на њега, али у тренутку кад се спремао да му зарије очњаке у врат, добио је ударац и стропоштао се на земљу, оставши без ваздуха. Отварао је уста покушавајући да удахне, није могао да схвати одакле потиче тај страшни бол. Осећао је

блато испод њушке и покушао је да устане, али је човек у црвеном џемперу био бржи од њега. Пришао му је и задао други ударац, а затим и трећи, право у њушку, од којег је изгубио свест.

Човек је тада клекао испред њега и помиловао му крзно на истом оном месту где га је немилосрдно ударио. „Е па добро, драги мој Бак“, говорио му је док га је

миловао, „расправили смо неке ствари и било би најбоље да на томе и остане. Сад знаш своје место и ја знам своје. Ако будеш био добар пас, све ће ићи глатко.“

Човек му је донео мало воде и комаде сировог меса којима га је хранио из руке. Бак је попио воду и појео месо.

И научио је лекцију о поштовању и болу.

Дани су пролазили и у двориште човека у црвеном џемперу стигло је још паса, у ка-везима или на узици. Неки су били кротки, а неки су бесно режали, као он, али сви су попустили пред батином. Једини пас који није хтео да јој се покори на крају је убијен. Кад је видео како га одвлаче из дво-ришта, Бак је научио још једну лекцију: ако хоћеш да сачуваш живу главу, мораш да слушаш газду. А газда је онај ко одлу-чује шта ће бити с тобом.

О Баковој судбини одлучиће ситан, мршав човек набраног лица, који се звао Перо и који је радио као поштар у хладним областима на северу, између Досона и Скагвеја, међусобно удаљених стотинама километара.

„Сто му мука!“ узвикнуо је Перо кад му је поглед пао на Бака. „Ово је прелепа животиња! Колико тражиш?“

Човек са црвеним џемпером му је одговорио: „Триста долара. И то ти је поклоњено.“

Перо се разумео у псе и платио је не трепнувши. Одмах је схватио да је пас попут Бака један у хиљаду.

„Један у десет хиљада“, прокоментаришао је себи у браду кад

